dělkové, dále ke snížení daně z podniků povinných veřejným účtováním. Dosáhne-li se těchto zmírnění (v zákoně ciferně udaných), připadne zbývající snad ještě přebytek z polovice státnímu pokladu, z polovice zemským fondům. Pro periodu 1900—1909 bylo o výtěžku přímých daní osobních takto ustanoveno: z každého ročního výtěžku reservují se předkem obnosy, jichž třeba, by kryt byl úbytek povstalý zmíněnou 10% slevou na daních reálních, dále by přikázán byl zemím obnos 3,000.000 zl. Potom obdrží státní poklad obnos o $2\frac{1}{2}$% vyšší, než jaký byl pro rok 1899. Tento obnos stoupá rok co rok o stejné % proti roku předešlému. Zbývající ještě přebytky vynaloží se k stejným zmírněním, jak bylo předepsáno pro rok 1898 a 1899. Definitivní určení výměry přímých daní výnosových staniž se nejpozději r. 1909. Zmíněné slevy na daních reálních a přikázání platí jen ohledně poplatníků a zemských fondů těch zemí, jejichž zemské zákonodárství v čas upraví sprostění osobní daně z příjmu ode všech přirážek kompetenci zemskéko zákonodárství podléhajících. Nebude-li zde této podmínky, propadnou nerealisované takto slevy a přikázané obnosy státní pokladně.

Reforma práva trestního viz Právo trestní.

Reforma řádu soudního viz Řád soudní civilní.

Reformatio in peius jest změna soudcovského rozhodnutí v neprospěch obviněného nařízená vyšší instancí, která dala místo právnímu prostředku vzneseném proti prvotnímu rozhodnutí.

I. Řízení trestní.

Změna tato vyloučena jest neb obmezena dle rakouského řádu trestního v těchto případech, zvláště z toho důvodu, aby obviněný nebyl zkrácen ve výkonu práva svého chopiti se právních prostředků:

1. Vznese-li se proti rozhodnutí poradní komory stížnost k sborovému soudu II. instance, jest tento soud sice oprávněn naříditi odstranění seznamenaných vad řízení i tehdy, nemohla-li být proti nim stížnost podána nebo nebyla-li podána, avšak s tím obmezením, že se nikdy nezmění na úkor obviněného opatření a rozhodnutí, proti nimž se stížnost nevede (§ 114 odst. 3 tr. ř.).

2. Byla-li zmateční stížnost kýmkoli podána jen ve prospěch obžalovaného a je-li dvůr kassační oprávněn vynésti místo zrušeného rozsudku nález nový, není sice, vynášeje tento nález, obmezen při soudcovském posuzování činu trestného (nál. kas. dv. ze dne 11. října 1895 č. 1880), avšak potud jest obmezen, že nesmí nalézti přísnější trest, než jaký vyslovil rozsudek v odpor vzatý (§§ 290 odst. 2 a 346 odst. 1 tr. ř.). Stejně obmezen jest i soud, kterémuž kassační dvůr přikázal věc k opětnému projednání (§§ 293 odst. 3 a 346 odst. 1 tr. ř.).

3. Totéž obmezení víže i dvůr kasační nebo sborový soud II. instance, má-li rozhodnouti o odvolání podaném jen ve prospěch obžalovaného proti rozsudku sborového soudu (§§ 295 odst. 2 a 346 tr. ř.).

4. Konečně podléhá témuž obmezení i sborový soud I. instance, bylo-li toliko ve prospěch obžalovaného podáno odvolání proti rozsudku okresního soudu (§ 477 odst. 2. tr. ř.).

5. Byla-li povolena obnova řízení trestního toliko na prospěch obžalovaného, nemůže rovněž nový rozsudek stanoviti mu těžšího trestu, než jaký mu byl prvotní nález vyměřil (§§ 359 odst. 4 a 480 tr. ř.).